

פריחה

אסופת שירים וסיפורים

פריחה

אסופת שירים וסיפורים

מבחר כותבים

פריחה

אסופת שירים וסיפורים

מבחר כותבים

מוֹטִיב
ספרים

פריחה | מבחר כותבים
Blooming | Various Writers

עיצוב ועימוד: אלירן דיין
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ה 2025

© 2025 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2025 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים והסיפורים

- 9..... עוד לא אבדה | חגית בת־אליעזר
- 10..... לב מאוחה | סיגל רוטר
- 11..... יפה היה בחוץ | עדנה אפק
- 13..... ימים אחרים | עמית דרבקי־חן
- 14..... * | יובל ששון
- 15..... * | אסף קורן
- 16..... כוחות מחודשים | דנה אדרי־פינבלט
- 17..... ויסטריה | דליה־רות הלפרין
- 20..... עלי כותרת | אפרת פז
- 21..... פריחה | יורם סלבסט
- 23..... ערב ירד | אמירה אמיתי
- 24..... פרחים בגינה | רבקה נעים
- 26..... מרווח נשימה | ג'ני מוגינשטיין־סימקוביץ'
- 27..... אדם, אדמה, נשמה | דנה אדרי־פינבלט
- 28..... סימן של חיים | דניה שפירא
- 31..... בלבול | חגית בת־אליעזר
- 32..... פריחה מחודשת | תמר דוד־כריספי
- 33..... ובדרך | אפרת פז
- 35..... בשורה של אור | ורד סיידון

- 36..... * | נועם מאיר שדות
- 37..... **אביב** | יורם סלבסט
- 39..... **בנה בניתי בית לך** | מינה גורל
- 40..... **תכלת** | עמית דרבקינ־חן
- 42..... **הפרחים שלה** | יערה שלו
- 45..... **כמו עלה נושר בפנים** | דניה שפירא
- 46..... **פרח** | צ'רנה שולמנוביץ'
- 47..... **צרכים** | אפרת פז
- 48..... **בתנועה** | ג'ני מוגינשטיין־סימקוביץ'
- 49..... **יש לי וילה יפה** | דנה אדרי־פינבלט
- 51..... **החמצה** | חגית בת־אליעזר
- 52..... **לילי** | סיגל רוטר
- 54..... **בקצות אצבעותיי** | יורם סלבסט
- 55..... **בשלהי הפריחה** | רבקה נעים
- 57..... * | אסף קורן
- 58..... **פריחת הלב** | סיגל הרשקוביץ
- 59..... * | עדנה אפק

פריחה היא אסופת שירים וסיפורים פרחוניים מטעם מוטיב ספרים. לא רק הפרחים מכסים ביופיים את עונת האביב, פריחה היא תחושת התחדשות, התפרצות, תקווה, או לפעמים גם כאב שפורץ החוצה. היא יכולה לבוא בגיל הנעורים, בשלהי החיים, בלב משבר – או דווקא מתוך שקט. באסופה תמצאו שירים וסיפורים בנושא אביבי זה. טקסטים נוגעים, מרגשים, מקוריים – על פריחה בגוף, בלב, בזיכרון, בנפש או בטבע. החיים כפי שהם נובטים ופורצים.

עוד לא אבדה חגית בת־אליעזר

הַרְנוּחָה הָאֲזַנְרִחִית דוֹקָה
כְּפִרְחֵי שֵׁים "אֶתְמוּל הַיּוֹם מְחַר"
מִכַּחַל עֵמֶק לְוַדְרֵד רְדוּד
וּמְחַר צְפוּי חוֹרוֹן חִפּוּי.

אֶבֶל מְחַרְתִּים
תִּהְיֶה פְּרִיחָה אֶחְרַת
נִבְחַר נִכוֹן וּנְשֻׁגָּשׁג.

לב מאוחה

סיגל רוטר

מצאתי את הדבוק המתאים.
חברתי את הלב השבור.
השביל כבר לא היה ארוך מאוד.
לפתע התקצר.
עיני קלטה באמצע השביל
נערה חמודה מחיכת.
את כדה הגישה לי,
ונמנעתי מתוכו את אשרי.

יפה היה בחוץ

עדנה אפק

יפה הָיָה בחוץ.
שָׁמַשׁ נְעִימָה מְלֻטָּת
ובבית השלישי מִיָּמִין פְּרִיחָה סְגֻלָּה
ואתריו חֲנֻנִיּוֹת מְקַסִּימוֹת.
יפה הָיָה בחוץ.
וְנִהְיֵנוּ.
לְפֶתַע עָלָה בְּאֶפְנוּ רֵיחַ הַיָּרִיחַ
והשָׁרְפוֹת וְהַקּוֹלוֹת וְהַגְּנִיּוֹת
וְחֻשְׁבָּנוּ עַל בְּנֵי־אֵלִיק וְעַל בְּעִיר הַהֶרְגָּה
וְאֶמְרָנוּ: עֲכָשׁוּ גֵלְךָ לְמִסְעָדָה טוֹבָה.

יפה הָיָה בחוץ
ובגן לְבִלְבָּה שָׁמַשׁ חֲצֵי חֶרְפִּית
וְהַכְּנִיּוֹ פְּנִינֵנוּ לְלִטּוֹפָה
וְהַתְּמַכְרָנוּ אֵלֶיךָ
עַד שְׁנַזְכְּרָנוּ בְּבֵי־אֵלִיק
ובשָׁמַשׁ שְׁלוֹ שְׁזָרְחָה
וְהַשִּׁיטָה שְׁפָרְחָה
וְהַשׁוֹחֵט שְׁשַׁחֵט
וְלֹא רְצִינֵנוּ לְזָכֵר
וְאֶמְרָנוּ: לֵאן עֲכָשׁוּ נִסְעָה?

יָפָה הָיָה בְּחוּץ.
וְהִשְׁקִיעָה הַיָּמָה וְרָדְדָה.
וְכַמָּה עוֹרְבִים צָרְחוּ.
וּפְתָאוֹם יִרְמְיָהוּ הוֹפִיעַ בְּסַעְרָה:
קוֹל תְּרוּעָה שְׂמָעָה נְפִשֵׁי
תְּרוּעַת מִלְחָמָה.
אִזְ צַעֲקָנוּ: מָה פְתָאוֹם זֶה בָּא?
נִוְדָנִיק: לֵךְ לֵךְ, יֵא קִרְצִיָּה.
וְאִמְרָנוּ: נִלְךְ עֲכָשׁוּ לַעֲוֹד מִסַּעְדָּה.
אֲבָל אַחַת, מִמֶּשׁ, מִמֶּשׁ טוֹבָה.

ימים אחרים עמית דרבקינ'חן

בְּלֵיל אָבִיב,
הוֹלֶכֶת בְּעֻבּוֹתַי מִנְּגִינָה,
עָפָה בְּרוּחַ הַשְּׁלָה,
חוֹדְרֶת לְתוֹךְ לְבִי וּמִזְכִּירָה לִי אוֹתָךְ.

קוֹל הַגִּגוֹן,
חוֹלֵף בֵּין עֲצִים,
מְסַפֵּר עַל יָמִים אֲחֵרִים,
חֲלוּפֵי עוֹנָה וְאַהֲבַת רֵאשׁוֹנָה.

חֲשֵׁבֶת,
בְּשִׁעָה שְׁעֵנֶדֶת לִי צְמִיד,
שְׁנַגְדֵל וְנִהְיָה לְתִמִּיד,
שֶׁהַמְּנַגֵּינָה תִּתְעַצֵּם
וְשֶׁנִּקְשֵׁיב בְּיַחַד לְפַעֲיֵמוֹת הַלֵּב.

בְּלֶקְתִּי,
הוֹלֶכֶת בְּעֻבּוֹתַי
מִנְּגִינָה בְּדַמָּה.
הִיא אֵינָה דוֹמַעַת,
לְפַעֲמִים מִתְגַּעְגַּעַת
לְיָמִים אֲחֵרִים,
לְתִמִּימוֹת נְעוּרִים.

יובל ששון

פִּרְחָתִי

בְּכֵל מוֹבָן וְעֵינַיִן

הַסִּימָנִים הָאֲדוּמִים שֶׁהִתְחִילוּ מִקְצוֹת הָאֲצָבָעוֹת

כִּסּוּ אֶת כָּל גּוּפֵי תוֹךְ דַּקּוֹת סְפוּרוֹת

הַשִּׁירִים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁהִקְרָאתִי עַל כְּמָה נִדְחַת בְּחוֹלוֹן,

זָכוּ לְאַהֲדָה וְאֶפְלוּ לְתַגּוּבוֹת נְאֻצָּה

הַצְמָחִים הַחֲדָשִׁים שֶׁשִּׁמְלַתִּי לְכַלְבוֹ בַּגִּנָּה

שֶׁנִּתְמַלְאָה יֶרֶק וּפְרִיחִים וְרִיחוֹת וּדְבוּרִים

אֶפְלוּ חֲשָׁבוֹן הַבֶּנֶק הַתְּאֵזוֹן לְרַגְעִים

פְּרִיחָה, אָבִיב

זֶה לֹא תִמִּיד

חֵיב לְהִקְאִיב

אסף קורן

אָביב עָבוּר רוֹכֵם הַיָּא פֶּרִיחָה.
אָז לָמָּה אָבִיב מְרַגֵּישׁ לִי כְּמוֹ בֵּיב?
מְדוּעַ פֶּרִיחָה מְדִיפָה רִיחַ רַע?
הַתְּסַדְּשׁוֹת הָאֲחֵרִים מְבַלִּיטָה אֶת הַיָּאוּשׁ.
כְּמוֹ אֶלְרָגִיָּה שֶׁפִּשְׁטָה עַל כָּל הַגּוֹף.
בְּדַכְאוֹן לְפָחוֹת גִּשְׁאֲרַת הַמַּלְה "אוֹן",
אָבֵל בַּיָּאוּשׁ גִּשְׁאֲרַת רַק הַמַּלְה "יֵשׁ",
שֶׁיָּתֵר עַד שֶׁנִּחְזָר לְאִין שֶׁהֵינּוּ לְפָנַי הַהִתְהוּוֹת.

כוחות מחודשים דנה אדרי־פינבלט

לצאת בכוחות מְחֻדָּשִׁים
לשאף חֶזֶק אֶל הָרְאוֹת
ללבוש בְּגַד חֶדֶשׁ חֶדֶשׁ
לעוף מִמְחַמָּאוֹת

לזרם עם הָאוֹר
כמו בְּלוֹן נְפוּס
לטל בין העצים
להרגיש בך אֶת הָרוּחַ

צאי להִתְחַדֵּשׁ
טוב להיות שְׂמֵחָה
גם בְּיוֹם סְגָרִיר
רואים אֶת הַפְּרִיטָה

לשוט בתוף סִירָה
כמו דִּיג בִּכְפָר
להביט בך בְּשִׁקִיעָה
לא לחכות לְשׁוֹם מְחַר

ויסטריה דליהרות הלפרין

היא פתחה את שער הכניסה לבית האבות שבו מתגוררת אימה וירדה בשביל המוביל לבית. מעל סככת המתכת הקשתית המשתרעת מעליו, הנצו פרחי הוויסטריה באשד פריחה סגול־כחלחל. קבוצות־קבוצות של אשכולות צפופים השתלשלו מטה כענבי גפן. סגול כנגד ירוק בהיר. היא שאפה לתוכה את הניחוח העדין והמתוק, ניחוח שאם חולפים מתחתיו מהר מדי הוא כמעט בלתי מורגש.

אשדי הפריחה הזכירו לה את תיאור פריחת הוויסטריה שקראה לפני שנים רבות בסיפור "מעשה גנז'י", חובת קריאה בקורס על תרבות יפן. היא נזכרה איך בלעה את הסיפור בן אלף העמודים. תיאורי הצבע, הביגוד והצמחייה עוררו בדמיונה תמונות חיות. הדפסי גילוף העץ הספורים שהיו פזורים לאורך הספר על זוויות החיתוך החדות והפרספקטיבה האסימטרית שלהם היו אהובים עליה במיוחד. היא זכרה שבחלק זה של הרומן יריבו של גנז'י ערך משתה יין שבו ניגנו לכבוד פריחת הוויסטריה. "משתה לכבוד פריחה. התבוננות שמעלה נגינה וכתובה". היא אהבה אומנות יפנית על כל היבטיה והעריצה את ההתבוננות הדקה הטמונה בה.

אלמה נשאה את עיניה והביטה שוב באשכולות התפרחת. היא שאפה בעיניים עצומות את הניחוח הדק בנשימה ארוכה אל מלוא ריאותיה. שקט קל התפשט בתוכה. המשתה בסיפור מסיים יריבות ומסמל השלמה. גם עבודה הסגול האוורירי מרמז על התחלה של תהליך השלמה בין חלקי נפשה המסוכסכים. עצם ההתבוננות ביופי רשם בה אדוות של שקט פנימי.

מאז שאימה התעוורה, היא מטיילת איתה בגינת בית האבות. גינה מטופחת עם שביל מתפתל. הן מטיילות לאט לצליל נקישות מקל העיוורים, ואלמה מתארת, בפרטי פרטים, את השינויים שחלים בגן ואת הפריחות השונות בכל עונה. הטילים נינוחים והיא רוקמת לאימה תמונות במילים.

פעם הן בקושי יכלו לדבר. היא עצרה בתוכה כעסים שאגרה שנים רבות כנגד אימה. אספה בקפידה הפרה להפרה כנגד חיותה והתעטפה בהן כשמיכה. זו חרצה ביניהן תלמים עמוקים של כעס ונתק.

כבר שנה מאז מצאה מקום לימוד שמסייע לה לשנות, לתקן בליבה את חוטי הכעס. להסיר את השמיכה, לאט, אבל בהתמדה. להפריד ולהותירם בחוץ. היא מגדלת את צמח נשמתה לאט. משקה במידה, מאירה את ניצניו המשתרגים מחדש, רוקמת כותונת חדשה ואוורירית. היא רואה כמה התהליך מיטיב עימה ועם אימה. יניחות נפרשת ביניהן. בושם דק כמו זה של הוויסטריה.

כששבה לביתה מהביקור בבית האבות, ניגשה מייד לספרייה שמילאה את מלוא רוחב קיר הסלון ושלפה את הרומן. היא דפדפה בו עד שהגיעה אל הפרק שזכרה היטב וישבה לקרוא. החתול שלה, קסם, ניצול רחוב מתקופת הקורונה, קפץ על ברכיה והתכרבל בחיקה. ידה ליטפה את פרוותו ברכות. אלמה הביטה בהדפס גילוף העץ שליווה את הסיפור. בְּרִנְדָה מעץ, ארוכה וירוקה, דמויות גברים ישובות בשיכול רגליים, לבושות מכנסי האקאמה כהים ומעילי האֹרְי בהירים ופרחוניים בגוני סגול וכחלחל. שערם אסוף בקשר גבוה, מאוגד למלבן הניצב מאחורי ראשם. עננים בגוון כתום חלוד, שמתוכם מציץ הרמש ירח מימין, עוטרים את התמונה ויוצרים מעין ויז'יט בעל שוליים מעומעמים הממקד את העין למרכזה. פריחת הוויסטריה תוחמת את התמונה משמאל. היא יכלה להרגיש את רוח הערב שוודאי נשבה ולהריח את ניחוח הפריחה. היא התבוננה בצבעים. צבעים משלימים של ירוק, סגול חיוור וכתום חלוד מהוה. "שלמות שלווה". כל כך שונה מנועזות השימוש המערבי בצבעי היסוד – כחול, צהוב ואדום.

עיניה נחו על אחד משירי הטְנָקָה שבפרק. מעט מילים הצופנות רגש רב. היא אהבה את הקיצור והחסכנות שבמילים ואת האופן שבו שירה שבתחילה נראתה מובנת, אפשרה לגלות תובנות מעמיקות על הסיפור בהמשך. היא תמיד מצאה קשר בין אהבתה לטנקה והייקו לבין העדפתה את המשנה על פני התלמוד.

"דמעות הסתירו את הפריחה אביבים רבים, עכשיו, לאחר עידן ארוך
הן נפתחות לפניי במלואם".¹

פעם חרטה בתוכה רישומי צבע ונוף, דבקה בהם בניסיון להעשיר את
צימאונה ליופי ולשקט פנימי שכה חסר לה. עכשיו, קשובה לנשימתה
השקטה ולגרגורי הנחת של קסם על ברכיה, זיכרון הפריחה הסגולה
ומילות השיר מהדהדים בה את האפשרות לראות את יופייה העצמי.
אחרי שנים ארוכות היא רושמת שקט במחוזות שהיו מלאי רעש.

¹ טוקה תורגם מהקובץ באנגלית של אדוורד סיידנסטיקר. Murasaki Shikibu, *The Tale of Genji*, translated with introduction by Edward G. Seidensticker (Alfred A. Knopf: New York, 1983).

עלי כותרת אפרת פז

פרח בלי עלי כותרת
נתלשו הם
כן ולא

צמח פרח בצד הדרך
כן אהב
או לא אהב?

אני יודעת שאהב
שעודנו
ואולי

אני יודעת שקאב
לי בשתלשת
את עליי...

פריחה יורם סלבסט

טיפות מן הטפטפת
זלגו אל שורשי

הרן שבי פצח
בשיר מראה פניך

עלנות השקדיה
פרחה באור חמה

זו זמרה אביב
הקדים הפעם להופיע

ואני אל לב עיניך
התבוננתי חרש

ללכד מן הרנה
פרחה פתאום ממך

מפנים הקרוטייד
חשתי צליל פועם

פָּרְחוּ בִּי מִלֹּמְיִד
רְשַׁמְתִּי וְרוֹשֵׁם

ערב ירד אמירה אמיתי

הֲרֵאִיתָ?

הַפֶּקֶר נִגְעַתִּי בְּגִנּוֹן, הִחִייתִי נֶצֶן עֶקְרוֹר

וּבָאוּ בִּי פֶרַח וְשִׁיר. נֶאֱסַזְתִּי בָּם

וּמְסַרְתִּי טִיוֹטָה לְעֵינֶיךָ.

וְהִלֵּב אֶצְלִי שְׂקֵט,

וְעָרַב יָרֵד.

פרחים בגינה רבקה נעים

אני יוצרת.
זורעת פרחים
מגרעיני הדמיון
וצלום העינים.
מתחילה מניצן,
מוסיפה לו עלים
ומשקה את רוחי
בין אדמה לשמים.
פרחים בתוכי
לא נובלים.

אני מטפחת פרחים .
עוטרת ראשים
בזרים.
ריחות הלילה
היסמין ולנגדר
מפזרים סודות אהבה.
כי פרחים בתוכי
לא נובלים.

הפרפר הצמא בי לצוף,
מאביק אבקנים
ואני מעצבבת
בעזרת הנדים
פרחים בצבעים .
פרחים בתוכי
לא נובלים.

אין לי גדר.
יש לי גנה
פתוחה בקוצר
לפרחים שיודעים להצמיח עליהם.
פרחים בתוכי לא נובלים.

כל פרח אשקה
במשפך ציפיה
להזריע
אל תוך אדמה
עד גרים ראשו
עוד ניצן בגנה.

אני יוצרת זרעית פרחים
כי פרחים בתוכי לעולם לא נובלים.

מרווח נשימה

ג'ני מוגינשטיין-סימקוביץ'

זה לא שהחשך נעלם אל תוך עצמו
או שהשמש הפציעה יש מאין,
אלא שהעננים התפזרו מעט
וקרני אור הצליחו למצא את דרכן
לעבר הצמחים הרפים,
שהועילו להרוות את האויר במצון
הנכנס לראות בנשימה עמקה
ומרמז שאולי בסוף יהיה טוב
למרות הכל.

אדם, אדמה, נשמה דנה אדרי־פינבלט

חרוטה בקמטים יבשה וצמאה
מלחלחת שפתייה למים כמהה
פרייה עקרה רטבה יבשה
קשוחה כגבר רפה כאשה
עליה נדרה מפרחיה נאכל
נטמין בקרבה ועליה נאבל
שרשיה פורשת מנביטה חיים
רוקמת זפיה ועורה זעים
מרבדיה ירימו רגלי היחפה
היא תשא את גופי ותפיח תנופה
בה עצמי פני
היא מפת חיי
אבנייה עקבות רגלי

סימן של חיים דניה שפירא

בן־ציון, שְׁצוּנָה לוֹ אֶת חַייו בְּמוֹתוֹ,
הַעֲבִיר לוֹ גַם אֶת שְׁמוֹ, וְנִמְצָא חֵיב בְּמוֹתוֹ.
חַיִּים, נֵלֵם, אוֹפִיר וְיוֹנָתָן
כְּכָר הָיוּ בְּסוֹף הַשָּׁרוֹת,
אֲדָה' לָקַח אֶת אֲשֶׁר נָתַן.
צְבִיקָה נָפַל כְּכָר בַּקְּרֻבוֹת־הַהַתְּשָׁה,
אֲדָה דוֹדְנוּ, יָקִי, לֹא הִתְשָׁה –
רְכֵשׁ כְּרִטִים בְּכוּוֹן אֶחָד,
וּבַחֲנָה הַסִּינַיִת נְתִיב־חַייו נִגְדַע לְעַד.

אָנִי לֹא יָדַעְתִּי אֶת נַפְשִׁי,
וְרֹאשִׁי הִמְיָסָר לֹא הָיָה חַפְשִׁי;
שְׁמַעְתִּי כָּל הַעֵת אֶת הַדְּפֹק
וְגַם קוֹל קַטְיוֹשָׁה, שְׁנַפְלָה רְחוּק, בְּעִיר אַחֲרֵת, מִן הָאֶפֶק.
וְלִמְרוֹת הַהִבְטָחוֹת, שְׁאֲנוּ בְּעִיר בְּטוּחִים (כְּמַעֲט),
הִזְעַקְתִּי גַם אֶת הַשְּׂכָנִים הַקְּשִׁיּוּשִׁים שְׁבַגְבְּעָה מִמּוֹל אֶל הַמַּקְלָט.

וּלְפַתֵּעַ, טַלְפוֹן: "דְּנִי נִפְצַע!" לֹא יָדַעוּ, אִם קָשָׁה, אוֹ קֵל,
אֲדָה הוּא חַי, כִּי עַל־אֶפֶס שְׁהַתוֹתַח פָּגַע בְּרֹאשׁוֹ, הָיָה לוֹ מִזְלָ...

ובטלוינזיה מראים עוד מאות בחיים – ידיהם מורמות אל-על,
ובמקום להודות לאל, שולחים לעברם אצבע מאשימה, ובכלל,
שוכחים, שעד אז לחמו בגבורה במצבים,
שם היו מצבים,
מבלי שיידעו שאין מי שעליהם יגן,
כי הממנים עליהם גרמו לכך, שתהא זו מלחמת-קיום-ומגן.

ונאני צלמתי אותם בבשתם מתוך המסך,
כשישבו על הקרקע, וגם כשצעדו שפופים אל השבי בסך.
למחרת הבאתי את הפילמים לפתוח,
וראיתי את המפתחים, שכני, עם עינים דומעות ואף אדם ונפוח.
חששתי לשאל, אף הם התנדו בקול שבור ודווי:
"הוא נעדר, והלנאי שהוא שבו!"

...דפדפתי במאות התמונות שבשקיות,
נעצרת בזכוכית-מגדלת, ומלאת תהיות.
ולפתע – האם זה יכול להיות?
אמנם התמונות היו בשחר-לכו,
אך בין עשרות הישובים על הקרקע עם גדים מורמות
ראיתי בנדאות תלמלים ג'ינג'יים. כן, הוא כאן!

דהרתי אל חנות-הצלום חסרת-נשימה,
והאם והאב הביטו בי באימה...

"הסתכלו כאן, בשורה השנייה!"
"כן, זה הוא!", הכריזו, נפֶּשֶׁם הוֹמְיָה...
הצפיה אִמְנֵם אָרְכָה עוֹד זְמַן,
כִּי הַתְּנַהֵל מִשְׁאֵרֵי־וּמְתָן,
וּכְשֶׁחֲזַר, פְּצוּעַ בַּגּוּף וּבִנְפֶשׁ עַד בְּלִי דִי,
הוא ישוב לא חֲדָה, אֶךְ הֵם חֲיָכוּ, כִּי בְּשִׁבְלֵם הִיָּה הוּא חִי!

בלבול חגית בת־אליעזר

חלקיק או גל
חלקיק שמחה או גל עצבות
זיק מזקק או מצולה בלא הצלה?

ילדי היקר פרח בין עצי הדבדבן
בגן המרכזי של המפוח הגדול
נחת ונף גם מצב רוחו
מבדי הלבן אל השקוע

מה מתרחש
מה רוחש
מה אראה דרך עיניו?

סערה רעה
בלילה מבלבלה
סורי מילדי מרה מערערה

פריחה מחודשת

תמר דוד־כריספי

רויח קלה נושאת ריח פריחה
ריח החודר לנשימתו
ולנשמתו של האדם
השרוי בשמחתו
המכניז בכאבו.
התעוררה לה אדמה
הספוגה במשברי האדם
בקרקע התרוכה
בלהט השרפה
דבק בה געגוע
והחלה אט אט
להתאושש מתוגתה
הנצו נצנים
פרצו העלים
בגזע התרוך
פריחה מחודשת
לאדמה ולאדם.

ובדרך אפרת פז

יוצאת מהמים ובדרך
נדהמת לגלות
שהשביל שלי עשוי מאור
פוסעת בשמי רגלי
על שביל של אור
השביל מאיר את דרכו המתפתלת ואת דמותי עליו
פסיעותי בו קלות
אני בכלל רגילה
לדדות בקושי נגד הזרם
והנה, פוסעת באור
ואין שום זרם
דוחפת קדימה בכל הכוח, כפי שרגילה
ואין שום זרם
נופלת. קמה. נופלת. קמה.
צריד זמן כדי להבין שאין שום זרם...
סוף סוף מרימה את מבטי ממני אל הדרך
פרחי אור לצידדי השביל
פעם הם היו זרעים
השקיתי אותם בלי דעת בדמעות חיי
כעת, הם עולים ופורחים, גבוהים הם ממני
עלי הכותרת צניפות ורדודים, גבעולי הסן משתחווים ברום
גביעי מעינות שוקקים צוף דביק

אֲבָקָנִים כְּסוּפִים
 עוֹשִׂים לִי עֲנָנִים
 מִתְעַטְשֵׁת
 הַדְרֵךְ אַרוּכָה
 אוֹלֵי אֲנֶסֶה לְרוּץ? מְעוֹלָם לֹא רָצְתִי
 בְּקָלֵל לֹא יוֹדַעַת לְרוּץ
 כָּל חַיֵּי דִידִיתִי בְּקוֹשֵׁי נֶגֶד הַזָּרָם
 וְאִיךָ אַרוּץ עֲכָשִׁיו?
 מִחֲכָכֶת שְׁעָרֵי בְעָלֵי הַכּוֹתֶרֶת
 לְשֹׂאוֹף אֶת רִיחָם אֶל תּוֹף לִיבִי
 נִצְבַּע שְׁעָרֵי בְּאֵבֶק הַפָּסוּף
 נִמְשָׁף שְׁעָרֵי בְּצוּף הַדְּבִיק
 אֲסַפְתִּי אוֹתוֹ לְמֶן
 עַל רֵאשִׁי, כִּף אֲדַע שְׁהִנְעֵתִי
 מִדַּעַת יִלְדָה בְּעוֹלָם עֲנָקִים
 לְדַעַת אִישָׁה בְּעוֹלָם שֶׁל אוֹר
 אֵין בִּי צוּרָה לְרוּץ יוֹתֵר
 פּוֹסַעַת בְּדֶרֶךְ
 עֲכָשִׁיו, הַכּוֹל לְאֵט, הַכּוֹל מְעַנֵּג
 בְּכָל פְּסִיעָה וּבְכָל נְשִׁימָה
 הַנְּנִי לֹקַחַת, מְקַבֶּלֶת, נוֹתֶנֶת
 אֲוִיר וְאוֹר. פְּרָחִים, מָה עוֹד צְרִיךְ?
 זֶה הַשְּׂבִיל שְׁלִי
 לֹא יוֹדַעַת לְאֵן הוּא יִיקַח אוֹתִי
 יְכוֹל לְהִיּוֹת שְׂאֵל הַתְּקוּנָה

בשורה של אור ורד סיידון

בְּשׁוֹרָה שֶׁל אֹר
שִׁיר וּמְזֹמֹר

חֶלֶף מְרוֹר
פְּקֵד הַדְּרוֹר

כָּל חֲבוּיִים וְכָל שְׁבוּיִים
שׁוֹב יִשׁוּבוּ לַחַיִּים

שׁוֹב יִשׁוּבוּ לְגִבּוֹלָם
יּוֹסֵר עֲלֵם, כְּבֹלָם, סִבְלָם

נועם מאיר שדות

אֶחָרֵי הַנֶּתוּסִים אֲנִי פּוֹרֵס מִקֵּדָשׁ
יְלֵד קֶטָן בְּגוּף שֶׁל גֶּבֶר
מְנַסֶּה לְשֹׂרֵד בְּעוֹלָם הַדּוֹרְסָנֵי הַזֶּה
יְמִינָה – זָאב טוֹרֵף
שְׂמֹאלָה – אֲרִיזָה שׁוֹאֵג
וּלְמַעַלָּה – הַתְּהֵלָה
וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּדָּרְקָה
הוֹשֵׁט הַיָּד וְנֹגַע בָּהּ.

אביב יורם סלבסט

אָביב הגיע
וְרַכְנָתִי
אֶל רֵיחַ הַפְּרָחִים

עם פִּלְבָּתִי
הִבְחַנְתִּי בּוֹ
בַּפֶּרֶק הַשְּׂכּוֹנָתִי

צְפוּר שְׂמֻחָה
הִבִּיא עִמּוֹ
מִמָּתֶק לִי צִינְצָה

קִבְּצוּ עֵבֶר
בְּקֶשׁ מְעוֹת
נִתְמִי שְׁנֵי שְׁטָרוֹת

נִבְחָה קִמְצָה
בְּבִהְלָה
נִמְלֵט נוֹשָׂא טָרְפוֹ

סִפְרָתִי לָךְ
חִיּוּכָתְ מִתּוֹק
נִשְׁקָתְ, הִנֵּה לִי טוֹב

חששתי קצת
מבוא שרבו
יניס אביב מפה

הבטחתי לך
נשיב יחדיו
אביב מגלותו

פה היננית
כה ישגשג
אד בפשם נשמתו

רכנת אלי
נחיל נשקת
אביב שפתך פה!

בנה בניתי בית לך מינה גורל

"בנה בניתי בית לך לך מכון לשבתך עולמים" (מלכים א', ח' י"ג)

בנה בניתי את ביתי לך;
בית שבו אור וצמחים,
כוננית ומטה זוגית.
בנה בניתי ביתי לך
עם שליונה, וידאו וסטראו,
טוסטר-אובן במטבח
ואמבטיה בוקת.
בנה בניתי ביתי לך
עם מרפסת שתוכלי לנוח בה,
טלפון, פקס ומחשב.
בנה בניתי ביתי לך
שבו תחיי את חייך
ולא יהיה לך זה בית עולם.
בנה בניתי בית לך
בו תכתבי שירים,
תקראי ספרים,
תראי סרטים
ובו האהבה תהיה לך לקרם פנים.

תכלת עמית דרבקינ'חן

האביב הגיע,
ובשדה מול הבית,
כמו שאת אוהבת,
פורחים פרחים
בצבע צהב ובשלהל צבעים.

קטפתי פרח אחד
להביא לך,
כמו תמיד לשבת –
פרח כמו עיניך, בצבע תכלת.
אני עדין לא יכול
למת לך ללכת.

בחזר השנה,
הזמן עמד מלכת.
הקפצים שלך נשארו במקום,
כמו שאת אוהבת.
בארון שלנו גומר
מעיל תום ללא יד מנחמת,
עטור בשמך פלוחמת.

אני מחכה כל ליל אביב,
שאולי שוב תהי אתי
ותשבי לידי.
אתן לך את הפרח
שקטפתי בצבע תכלת,
אקשיב לקולך כמו פעם –
כשהיית מתסכלת.
רק אל תבקשי ממני
לתת לך ללכת.

הפרחים שלה יערה שלו

את המחלה אבחנו לך עם בוא האביב.
התקשרת וסיפרת לי ומיד קרצת עם הקול והוספת בדיחה, אבל
לשתינו הרעיד הפחד את המיתרים.

ובביקור שלנו בבית החולים, בפעם הראשונה שבה ראיתי אותך
בכיסא גלגלים, היית לבושה במעיל והיה לך קר, אז התיישבנו במקום
בו השמש האירה מבעד לעננים, ואת עטפת את ראשך בצעיף הפרחוני
הנעים של בתך, וצחקת שעכשיו את באמת נראית כמו סבתא. ישבנו
איתך ונדמה לי שכולנו רעדנו מהרוח האביבית הקרירה וגם מאימה,
והשתגעתי מזה שכשאינ שמש אז קפוא, וכשיש שמש זה שורף, ורק
רציתי להישאר איתך עוד שם, על הדשא, סביב שולחן קק"ל. אבל את
כבר היית עייפה ורצית הביתה, וזה היה עוד משהו כזה, שגרם לי
להרגיש שהאביב הזה עומד להיות קצר מדי.

וכשהחלטת שאת לא רוצה את כל בתי החולים עם האנשים החולים
האלה סביבך, ושאת מעדיפה, לעכשיו לפחות, להיות בבית, אז היית
מנסה להגיע ולהיות איתך כמה שיותר. ובכל נסיעה אלייך הייתי
מתרגשת משדות החיטה הירוקים, שנוקדו בפרחים סגולים ואז צהובים
ואז אדומים.

וכשהגעתי אלייך בפעם הראשונה אחרי שהחלטת, ירד גשם אביבי
קריר והכל היה מטפטף ורטוב וישבנו בתוך הבית, בסלון, וסיפרת לי
בהתרגשות על הטיול היפהפה שהבנות שלך לקחו אותך אליו, וכמה
הכל פורח, ושאיני חייבת ללכת גם לראות, כי כל כך יפה כאן הכל. כן.
יפה כל כך.

וכל הבית שלך היה מלא בפרחים. החמניות והשדות שציירת בשנה
האחרונה על קנבסים. כל כך הרבה ציירת שלא היה כבר איפה לתלות,
הציורים נשענו על הקירות, על כוננית העץ הגדולה בסלון. וביניהם

אגרטלי חמר, גם פרי ידך. ובתוכם פרחים שאוהבייך אספו לך וקישטו לך והניחו לך, כמו נשיקות מתוקות צבעוניות.

ובפעם הבאה שהגעתי אלייך, היה פתאום אביב כל כך חם ויוקד ויבש, ואני פחדתי שהחום יכניע את הפרחים שרק עתה פרחו, ובדרך ראיתי איך קוצרים את החיטה שלא הספיקה לצמוח כמעט וכבר התייבשה והצהיבה, ודבר כזה עוד לא היה. וכשהגעתי אלייך הביתה גם את פתאום נראית לי צהובה ועייפה ועדיין החיבוק שלך היה רך וחזק כל כך, והבדיחות שלך העלו לי דמעות של אהבה בעיניים, ושמתי לב שחלק מהפרחים באגרטלים כבר החלו להתייבש, אבל אלו שעל הקנבס נשארו פרחים.

ובביקור הבא היה יום כל כך יפה והנה בכל זאת הפרחים, אלו הצהובים, פרחו, ועדיין נשארה קצת חיטה ירוקה בקצוות של השדות הקצורים. אז עצרתי את האוטו בצד ורציתי להביא לך את כל זה, לשים במסגרת ושהפעם יישאר פורח. אז אספתי קצת פרחים צהובים וקצת חיטה ירוקה, אבל זה לא היה מספיק, אז הוספתי עוד צהוב ועוד ירוק, וזה גם לא היה מספיק, אבל הזמן שלי איתך התבזבז לי, ורציתי להספיק להיות עוד קצת.

ובפעם האחרונה, אחרי שהבת שלך התקשרה להגיד לי שזהו, הגיע הזמן להיפרד, אני לא זוכרת איזה מן אביב היה באותו היום, ואם הייתה פריחה ואם כבר אספו את החיטה שקצרו. ואת היית במיטה וכבר לא היית שם ורק הגוף שלך נשם, ואולי עוד שבריר מהנפש הצבעונית שלך פרפר שם, והשיער שלך היה כל כך רך. וישבנו שם איתך, בקצה של הפריחה שלך, בסוף של האביב.

אבל את יודעת דודה? כשהלכתי איתך אל הברושים בדרכך האחרונה, שמתי לב לפרחים הנבולים, הכפופים, בצד של השביל, וכשהתקרבת ראיתי, למרגלותיהם, את הזרעים היבשים שלהם, והנמלים האלה, הממזרות, אוספות אותם ולוקחות לקן, לטמון באדמה. ועוד ראיתי שהדרורים מנקרים מסביב לפרחים, אולי אוכלים בכלל את הנמלים, או את הזרעים שלהן. ופרפר, פרפר לבנבן ויפה עוד שוטט לו בין הפרחים הקמלים ושתה את הסוף של הצוף.

וחשבתי לי פתאום שאולי פריחה היא סתם מילה שיש לה התחלה ויש לה סוף, אבל היא בעצם אף פעם לא באמת מתחילה, או נגמרת, היא פשוט משנה צורה. כמו המילה אביב, או חיים, או אהבה.

כמו עלה נושר בפנים

דניה שפירא

כמו עלה נושר בסתו,
נפשי כמהה אליו;
אל מקום מזהב אי-שם,
שבו צבעים משתרגים באגם.
הפחל העמק נהפך לסגל,
וגלים קטנטנים הופכים את הפל:
בתים ועצים מתחילים ללכת,
וכלם מקבלים את צבעי-השלקת.
השנוי הוא מפעים,
והוא חל לא רק בחוץ – גם בפנים.
רוח חדשה עולה מן הים,
ועכשו עדין לא קר, וכבר לא חם.
רק לחולל על-פני-המים,
כשמעל מתרחקים, סמוקים, השמים.
פשוט נעים – רק שישאר כף לעולם, לעולם!

פרח 'צ'רנה שולמנוביץ'

לו הייתי פרח, פנרָאָה הייתי בּוֹחֶרֶת בְּצַבֵּעַ לָבוֹן
נְרָאָה פְּשוּט אֶדְי יְחִוּדִי,
הָרִי בְּצַבֵּעַ הַלָּבוֹן מִתְאַדָּדִים כָּל הַצְּבָעִים.
מְחַבֶּרֶת לְאֵדָמָה וְשׂוֹאֶבֶת מִמֶּנָּה כּוֹס חַיִּים
שְׂרָשִׁים עֲדִינִים אֶדְי גְּטוּעִים בְּחִזְקָה
כְּשֶׁמְגִיעָה רוּחַ חִזְקָה וּמְאַיֶּמֶת לְהַעִיף אוֹתִי
אֲנִי מְגִיפָה אֶת עָלִי הַכּוֹתֶרֶת וְעוֹטֶפֶת אֶת עֲצָמִי
סוֹמְכֶת עַל הָאֵדָמָה שֶׁתְּחַזֵּיק אוֹתִי עַד תֵּם הַסְּעָרָה.
שְׂרָשִׁי בְּאֵדָמָה וּפְנִי אֶל מוֹל הַשָּׁמֶשׁ הַחֹמָה
מְזִינָה, מְצַמִּיחָה, נוֹתֶנֶת חַיּוֹת
הַפֶּל כָּל כֶּד פְּשׁוּט.
וְלִפְנֵי שִׁיגִיעַ זְמַנִּי לִנְבֵּל...
אֲנִי מְשַׁחֶרֶת אֶת הַזְּרָעִים שְׁלִי בְּרַחֲבֵי כָּל הַשָּׂדֶה הַפְּרָאִי...
יֵשׁ לִי תְּמִיד הַמֶּשֶׁךְ...
וּבְכָל פֶּעַם בְּאֶבִּיב אֲנִי פּוֹרֶחֶת שׁוֹב בְּשִׂיא כּוֹחִי
כְּמוֹ קֶסֶם... מְחַזְרִיּוֹת הַחַיִּים.

צרכים אפרת פז

פְּרָחִים קֹטְנִים
קוֹצִים גְּדוֹלִים
רֵיחַ מְלֹאכִים בְּשָׁמַיִם
אֲנִי רַק צְרִיכָה עוֹד קֶצֶת מֵיָם

עֲלִים, נִיֻּצָּנִים
עֲנָפִים, גִּבְעוֹלִים
רַק שְׁלֹא יָבֹא לִי גֶגֶן
שְׁחוֹשֵׁב שֶׁהוּא צְרִיךְ לִהְיוֹת אֶמֶן

בתנועה

ג'ני מוגינשטיין־סימקוביץ'

בשונה מהעץ הנטוע האדם צריך לנוע
בעקבות הדרך הנפרקט, לעתים לוט בערפל.
בשונה מהעץ הנטוע האדם צריך לנוע,
העבר מתפוגג אל תוך שכרי זכרונות.

בשונה מהעץ הנטוע האדם צריך לנוע,
ההונה מתכנס לכדי פעלות -
לבחר, ליצר, לבנות.
בשונה מהעץ הנטוע האדם צריך לנוע,
למשש אפשרויות לכדי הניות.

בשונה מהעץ הנטוע האדם חייב לנוע.
בדומה לעץ הנטוע האדם צריך ללמוד
לעצור, לצמח ולהיות.

יש לי וילה יפה דנה אדרי־פינבלט

יש לי וילה יפה
ולא היא לא בחיפה
היא מואצרת נעימה ולא מאד קטנה
ונש לה גנה
כן, כן, ממש גנה

יש בה עץ אשכולית תפוז ולימון
מסתובבת בה אני יחפה איזה ריש שגעון
שיש לבשל
אני קוטפת בה נענע, בזיליקום וגם מרנה
אין ספק
גנה פורחת יודעת למת אהבה

לקראת ליל נרדמת בוילה שלי
על מטה רכה ושמנמנה
וכל בקר אני מתעוררת
עם שקיעתה של הלבנה
היא אותי מקבלת בחם
גם שבחויץ יש רוח קרה
עם התאורה הנכונה
היא יודעת ליצור לי אהלה אוירה

לפַעַמִּים מֵהוֹלָה שְׁלִי
אֵינִי רוֹצֶה לְצֵאת כָּלֵל
טוֹב לִי וְאֵנִי רוֹקֵדֶת בָּהּ
עֲרֻמָּה בְּחֵלֶל
יֵשׁ לִי וַיְלֵה יָפָה
וְלֹא הִיא לֹא בְּחִיפָה
הִיא מוֹאֲרֶת וְלֹא מְאֹד קִטְנָה
וַיֵּשׁ לָהּ גִּנָּה מִמֶּנּוּשׁ גִּנָּה

החמצה חגית בת־אליעזר

הקמימות הזאת
בין הסתו לחרף
הצליחה לבלבל
עץ השסק המלבלב עוזר לי להקליט:

כו,
בדיוק כן
כמו שאתה
עם כל מה שיש בך
וכל מה שאין
אקבל אותך

אך ההפך אטית
כמו מי הִנְרָקוֹן לְרַגְלִי
ולא בזמן
אתה לא כאן
והשאלה כבר לא נשאלת

יבול הפרח
אין לפרי תוחלת

לילי סיגל רוטר

שמה הוא לילי.

היא כבר קשישה מאוד. ממש בערוב ימיה, אולם עדיין יפה היא ומטופחת כבמיטב שנותיה.

מחלפותיה הארוכות צהבהבות. עיניה שחורות וגדולות. כשמביטה היא בכך, דומה עליך, שאתה צולל לתוך שתי בריכות מים עמוקות.

מספרים עליה, שהיא ידועה בכל היישוב. שמה הולך לפנייה. עתה, לעת זקנה, צעדיה מדודים יותר. שקולים יותר. לילי מלאת חשיבות עצמית בשל ניסיון החיים ולקחי החיים, שרכשה בשנות חייה הארוכות.

ובכל זאת, יש שרוח שובבות משתלטת עליה. היא, הקשישה, שוכחת את שנותיה ואת מגבלות גילה, ונושאת רגליה ונעלמת.

בדרך כלל, היא שבה לביתה טרם יחלו בני הבית לדאוג לה. ברם, פעם אחת אירע, שהיא נעלמה לשעות ארוכות.

בני הבית החרדים חיפשוה בכל מקום. לבסוף הם מצאו אותה שרועה לצדו של גברבר צעיר ממנה. מבטה השחור נדלק מאושר.

היא שלחה מבט אוהב לעברו של הצעיר שלצדה.

מבט מחייך המסגיר את רגשותיה.

לשונה האדומה, שידעה טעמים רבים, השתרבבה לצדי פיה, כמכריזה על הנאה חדשה.

עמדנו מרחוק, מספרת בעלת הבית, ונדהמנו משפעת החיים
הזורמת בעורקיה של לילי. לילי הקשישה.
היא מאוד נמרצת. היא מלאת להט נעורים נגד כל המצופה מקשישה
בגילה.
לכן, אני מאוד דואגת לכלבה האהובה שלי.
הרמתי אותה בזרועותיי. ליטפתי אותה ברוך,
ואמרתי: "בואי, לילי, נלך הביתה".

בקצות אצבעותיי יורם סלבסט

בהדרגה עלינו באותו קנה,
פרקנו חרש זו לזה,
נד צפור הנקתי על שקמה,
רטט ענף מהוד גופך,
התפתל זריז שרוול עיקש,
מבט מתכול עיניך עטר,
שש גל כובש,
אפר,
הציר,
השתוקקתי להיות לך איש.

בשלהי הפריחה רבקה נעים

בשלהי געורי
בשלהי נחרש בסדקיו
כמו ענף הנשא ברוח
מתוד עץ נטוע שרשים,
הייתי לפרח קמל בקצה השדה
אשר לא ידע סופו של חרף.

ימים לא זכרתי
את ריחות הלילה
ובשמיו של יסמין.
לא בקשתי צבע
לא ידעתי פריחה.
הייתי לפרח
דומם בשממה .

נצן קטן חש כאבי
התעורר התעקש לצאת
לפתח עלים אל האור
מבין פתחי סדקים
בתוד אדמת הטרשים.

הפרח בצבץ התעקש לפרח
מכאב שהזין אדמתי

וּדְמַעוֹת שֶׁהִשְׁקוּ
צִלְקוֹת דְּמוּנֵי שָׁרֵשׁ .
אֵט אֵט עֲלֵתָה רוּחִי
בְּתוֹךְ גּוּפֵי הָעֵנָף
וְנִכְבְּטוּ נִצְנֵי הַתְּחִלּוֹת בֵּי .

הִפְרַפַּר הַחֶפְשִׁי שֶׁנִּסְחַת עַל פְּרָחֵי שְׁצֻמְחוּ בֵּי כַּגֹּן,
לְחַשׁ בְּאַזְנֵי:
"זֶה הַזְּמַן לְצֵאת לְחֶפְשִׁי."

מֵלֶאֱת אֶהְבֶּה לִּינְפֵים וְשֶׁל פְּרָחִים אֲשֶׁר הִסְתַּמְּרוּ בְּאַפְלֵה נְבוּלִים בֵּי,
פִּתְחָתִי זְרוּעוֹת אֶל הַשָּׁמַשׁ

הִרְחַמִּי נִיחוּחוֹת שֶׁל נִסְמִין
שֶׁתְּדַר לְגוּפֵי וְהַקְזִיר בֵּי חַיִּים
וּמֵאֵז יִדְעָתִי סוּפוֹ שֶׁל חֶרֶף
כִּי הִגִּיעַ אָבִיב .

אסף קורן

הפריחה היא סימן טוב — כמו קשת?
אבל הקשת מסמלת את טביעת האנושות.
הטבע תובע את הידושו מהבורא,
אבל האדם תובע רק את זולתו.
האביב הגיע — אבל פסח לא בא.
עוד לא פסקנו על צרותינו.
עוד הפה לא סח על כל כאביו.
"חדש ימינו כקדם"?
נחזור לעולם בלי עמל וטרח,
הכל בתנוד לחיצה — כמו בגן עדן.
פריחה במקד למי שאלרגי.
דבורה במציאות מדמה לפחדנים.
אולי הנחש יפתה אותנו שלא נצא לעולם,
שלא חס ושלום נראה גם או נחווה אכזבה —
שחיינו יעברו עלינו בדממה.
אבל האביב מגלה את האלף —
אלופו של עולם —
בביב שנקרא חיינו.

פריחת הלב סיגל הרשקוביץ

בתחלתו של בקר
כשהשמש מש מפזרת קרניה על יום חדש,
נצנים נפקחים ומותחים צנארים אליה
אני יודעת שיש לנו סכוי,
כמו יכלתה המפלאה של אהבה להולד מחדש

★

עדנה אפק

כמו אֵלֶף פְּרָפְרִים
נוֹגְעִים וְלֹא נוֹגְעִים
מַעֲבִירִים
אֶבֶק פְּרָחִים
בְּיַחַד
בְּאֶחָד.

כמו אֵלֶף יְלָדִים
מְשַׁחֲקִים
קוֹטְפִים פְּרָחִים
צְדִים הַפְּרָפְרִים
בְּיַחַד בְּאֶחָד.

מִן לִי לְאֵהֵב אוֹתָךְ.

דנה אדרי־פינבלט
אמירה אמיתי
עדנה אפק
חגית בת־אליעזר
מינה גורל
תמר דוד־כריספי
עמית דרבקין־חן
דליה־רות הלפרין
סיגל הרשקוביץ
ג'ני מוגינשטיין־סימקוביץ'
רבקה נעים
ורד סיידון
יורם סלבסט
אפרת פז
אסף קורן
סיגל רוטר
נועם מאיר שדות
צ'רנה שולמנוביץ'
יערה שלו
דניה שפירא
יובל ששון